

Sygn. akt III AUa 432/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rzeźniowiecka

Sędziowie: SA Beata Michalska (spr.) SA Jolanta Wolska

Protokolant: st. sekr. sąd. Kamila Tomasik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 stycznia 2015 r. w Ł.

sprawy M. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.

o wypłatę odsetek

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 2 grudnia 2013 r., sygn. akt: VIII U 5095/13,

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 432/14

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. N. w dniu 5 września 2013r. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. z 9 sierpnia 2013r. odmawiającej przyznania mu prawa do wypłaty odsetek od wyrównania renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie art.118 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz.1440 ze zm.). Odwołujący wniósł o „uchylenie” zaskarżonej decyzji i zasądzenie od organu rentowego odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia rentowego za okres od 19 sierpnia 2011r. do 16 lipca 2013r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy wskazał, że wyrok Sądu Apelacyjnego z 28 maja 2013r., III AUa 1459/12, wpłynął do ZUS w dniu 21 czerwca 2013r., a ponadto w wyroku Sądu Okręgowego z 18 lipca 2012 r., sygn. akt VIII U 939/12, którym ustalono uprawnienie do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 lipca 2011r. na stałe, nie orzeczono o odpowiedzialności organu za opóźnienie. Wypłata świadczenia została dokonana z zachowaniem ustawowego 30-dniowego terminu od daty wpływu prawomocnego wyroku do ZUS.

Wyrokiem z 2 grudnia 2013r., w sprawie o sygn.akt VIII U 5095/13, Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał M. N. prawo do odsetek od wypłaconego wyrównania renty z tytułu niezdolności do pracy, przyznanej wyrokiem Sądu Okręgowego z 18 lipca 2012 r., sygn. akt VIII U 939/12, oraz wyrokiem Sądu Apelacyjnego z 28 maja

2013r., III AUa 1459/12, poczynając od 18 sierpnia 2012r. do dnia wypłaty (pkt 1 wyroku). Oddalił odwołanie w pozostałej części (pkt 2).

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło po następujących ustaleniach faktycznych i prawnych:

Wnioskodawca M. N. 22 czerwca 2011r. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy . Decyzją z 19 sierpnia 2011r. ZUS odmówił mu prawa do świadczenia w oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 16 sierpnia 2011r., która ustaliła, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy . Na skutek odwołania Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z 18 lipca 2012r., w sprawie o sygn. VIII U 939/12, zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 lipca 2011r. na stałe. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy podał m.in., że skarżący został zbadany w toku postępowania odwoławczego przez biegłego sądowego psychiatrę, który stwierdził, że badany jest nadal częściowo niezdolny do pracy, rokowania są niepomyślne, niezdolność do pracy jest trwała. W ocenie Sądu , opinia biegłego psychiatry sporządzona została w oparciu o szczegółową analizę stanu zdrowia wnioskodawcy, a razem z opinią uzupełniającą w wyczerpujący sposób przedstawia stan zdrowia badanego, uwzględniając leczenie, jakiemu był i aktualnie jest poddawany. Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z 28 maja 2013r., sygn. akt III AUa 1459/12, oddalił apelację organu rentowego . W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłej psychiatry z urzędu, który nie podważył ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy w zakresie stopnia oddziaływania rozpoznanych u odwołującego schorzeń na sprawność jego organizmu. Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że w sprawie dostatecznie wykazano, że u M. N. występują naruszenia sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym mu pracę zgodną z posiadanymi kwalifikacjami, albowiem doznaje on zaburzeń nastroju i osobowości o podłożu organicznym zakłócających codzienne funkcjonowanie z zaburzeniami koncentracji uwagi, obniżeniem zdolności uczenia się, zdolności spostrzegania, obniżoną pamięcią bezpośrednią, postępującym regresem poziomu intelektualnego . Powyższy wyrok wpłynął do ZUS w dniu 21 czerwca 2013 r.

Decyzją z dnia 3 lipca 2013r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, ustalonej wyrokiem Sądu Okręgowego i wypłacił 16 lipca 2013r. świadczenie za okres od 1 lipca 2011r. do dnia 31 lipca 2013r. w kwocie 21.422,75 zł . W dniu 19 lipca 2013r. M. N. złożył wniosek o wypłatę odsetek od zasądanego wyrokiem Sądu Okręgowego świadczenia rentowego . Zaskarżoną decyzją Zakład odmówił mu prawa do wypłaty odsetek .

W uzasadnieniu stanu prawnego sąd pierwszej instancji powołał art. 118 ust. 1, 1a i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., 1440 ze zm.), w myśl którego organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust.2 i 3 oraz art.120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Jeżeli w wyniku decyzji zostało ustalone prawo do świadczenia oraz jego wysokość, organ rentowy dokonuje wypłaty świadczenia w terminie określonym w ust.1 cyt. art. 118.

Nadto Sąd Okręgowy przywołał wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 11 września 2007 r. (P. 11/2007 OTK ZU, 2007/8A poz. 97), iż art. 118 ust. 1a u.e.r.f.u.s., rozumiany w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nieustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy, jest zgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji. W uzasadnieniu powołanego wyroku, Trybunał wywiódł, iż 30- dniowy termin na wydanie decyzji w sprawie świadczenia i jego wypłaty w razie, gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez Sąd, powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku Sądu tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które

odpowiada organ rentowy (np. błędna interpretacja przepisów, zaniechanie podjęcia określonych działań z urzędu, błędne orzeczenie lekarza orzecznika lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy), termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

Ponadto Sąd Okręgowy przywołał art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.), że jeżeli ZUS - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Sąd Okręgowy zwrócił też uwagę na treść § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 1999 roku, nr 12, poz. 104), że odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń. Zaś okres opóźnienia w ustaleniu prawa do świadczeń i ich wypłacie, dla których przepisy określające zasady ich przyznawania i wypłacania przewidują termin na wydanie decyzji, liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że ostatnia okoliczność, niezbędna do wydania decyzji, została wyjaśniona na podstawie opinii biegłego sądowego psychiatry i w konsekwencji w oparciu o w/w opinię wyrokiem z 18 lipca 2012r. Sąd Okręgowy przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 lipca 2011 roku na stałe, co potwierdzają pisemne motywy wyroku Sądu Apelacyjnego, którym oddalono apelację ZUS od orzeczenia Sądu I instancji, jako bezzasadną.

Sąd Okręgowy uznał, że przesłanki pozwalające na ustalenie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy zostały już wyjaśnione w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, nie zaś jak twierdził organ rentowy dopiero w wyroku Sądu II instancji z dnia 28 maja 2013 roku. Sąd Apelacyjny potwierdził bowiem prawidłowość ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy. Dlatego w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy uznał, że wypłata nastąpiła z opóźnieniem, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność. Według Sądu Okręgowego 30-dniowy termin, określony w art. 118 ust. 1 i ust. 2 u.e.r.f.u.s., należało liczyć od dnia wydania wyroku Sądu Okręgowego, ustalającego ubezpieczonemu prawo do świadczenia rentowego, a więc od 18 lipca 2012 r., a od 18 sierpnia 2012 r. ZUS pozostawał w zwłoce i ma obowiązek wypłaty odsetek z tytułu opóźnienia w przyznaniu świadczenia. Jednocześnie zdaniem Sądu Okręgowego za okres wcześniejszy odsetki za opóźnienie w przyznaniu świadczenia nie należą się odwołującemu, bowiem dopiero w kontrolnym postępowaniu sądowym biegły lekarz psychiatra dokonał odmiennej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy i właśnie dowód z opinii tego biegłego był podstawą zmiany decyzji ZUS odmawiającej ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Ponadto wskazano na uchwałę Sądu Najwyższego z 24 marca 2011r. (sygn. akt I UZP 2/11, Biuletyn Sądu Najwyższego 2011/3), zgodnie z którą brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art.118 ust.1 a nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia. Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴§ 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję przyznając wnioskodawcy prawo do odsetek od wypłaconej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 18 sierpnia 2012r. do dnia wypłaty. W pozostałym zakresie na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości organ rentowy, zarzucając mu:

- naruszenie art. 118 ust. 1, la, 2 u.e.r.f.u.s. przez nieuzasadnione przyjęcie, że ostatnią okolicznością konieczną do ustalenia uprawnień odwołującego do renty był wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 18 lipca 2011r., zamiast wpływ wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 28 maja 2013 roku. W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że

Sąd Apelacyjny przeprowadził dodatkowe postępowanie dowodowe, dopuszczając dowód z uzupełniającej opinii biegłej psychiatry. Dopuszczenie dowodu z urzędu przez Sąd Apelacyjny wskazuje, że mimo przeprowadzonego postępowania dowodowego przed Sądem Okręgowym, nadal istniały wątpliwości co do prawa do renty ze strony odwołującego. Dowód dopuszczony przez Sąd Apelacyjny przede wszystkim miał na celu ustosunkowanie się do zarzutów zawartych w apelacji Zakładu. Chodziło o tezy Zakładu, że zaobserwowane obniżenie nastroju było skutkiem krótkiego odstępu czasowego pomiędzy badaniem a zdarzeniem w postaci śmierci osoby bliskiej. Sąd Apelacyjny na podstawie obszernej argumentacji cytowanej w uzasadnieniu przez Sąd Okręgowy na stronach piątej, szóstej, siódmej opinii biegłej wykluczył to. Zdaniem apelującego twierdzenie, że ostatnią okolicznością był wyrok Sądu Okręgowego byłoby uzasadnione, gdyby rzeczywiście apelacja Zakładu została uznana za oczywiście bezzasadną, w tym znaczeniu, że bez przeprowadzania dodatkowego postępowania dowodowego Sąd Apelacyjny zdecydował na jej oddalenie, tylko w oparciu o ustalenia i materiał dowodowy Sądu pierwszej instancji. Przyjęcie takiego rozwiązania, że odsetki należą się zawsze, gdy decyzja Zakładu była błędna, nie wydaje się poprawne, bowiem nie uwzględnia sytuacji, gdzie stan faktyczny jest skomplikowany, a wynik badania lekarskiego, opinii biegłych może być różny. Dowodzi tego stanowisko Sądu Apelacyjnego, który uzyskał pewność co do prawidłowości wyroku Sądu Okręgowego po złożeniu przez biegłą psychiatrę dodatkowych szczegółowych wyjaśnień. W konkluzji swojego stanowiska apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie odwołania.

Postanowieniem z 14 lutego 2014r. Sąd Okręgowy odrzucił apelację M. N. na podstawie art. 370 k.p.c. w związku z art.130 § 1 k.p.c. wobec nieuzupełnienia braków formalnych apelacji. Sąd Apelacyjny w Łodzi postanowieniem z 28 kwietnia 2014r. działając w oparciu o art.385 k.p.c. w związku z art.397§2 k.p.c. oddalił zażalenie wnioskodawcy na ww. postanowienie (postanowienie-k.51 i 87 akt sprawy) .

W odpowiedzi na apelację organu rentowego wnioskodawca wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego. Wnioskodawca podniósł m.in. ,że organ rentowy znał jego jednostkę chorobową od ponad 10 lat i przez taki okres wypłacał świadczenie rentowe. Stąd odebranie mu po takim okresie prawa do renty stanowi błąd organu rentowego, za który winien ponosić odpowiedzialność odsetkową.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja organu rentowego nie jest uzasadniona. Sąd Apelacyjny w całości podziela prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz jego wywód prawny przedstawiony w uzasadnieniu wyroku. Wbrew stanowisku apelacji nie doszło w niniejszej sprawie do naruszenia prawa materialnego, ponieważ do niewadliwie ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji zastosował w odpowiedni sposób przepisy art. 118 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 z późn. zm.) oraz art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 z późn. zm.), dokonując ich prawidłowej wykładni.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 u.s.u.s., jeżeli organ rentowy - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Jednocześnie w myśl art. 118 ust. 1 i 1a u.e.r.f.u.s. , organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji. Jednak w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego (przede wszystkim sądu ubezpieczeń społecznych) za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Rację ma Sąd I instancji, że powołanych przepisów nie można interpretować w oderwaniu od utrwalonego w tym zakresie orzecnictwa Sądu Najwyższego oraz treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 11 września 2007 r. w sprawie P 11/07, który rozstrzygał o zgodności art. 118 ust. 1a z Konstytucją. W uzasadnieniu powołanego wyroku Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przez pojęcie "wyjaśnienie ostatniej

niezbędnej okoliczności" z art. 118 ust. 1a należy rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Stąd też 30- dniowy termin na wydanie decyzji w sprawie świadczenia i jego wypłaty w razie, gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez sąd, powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku sądu tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy), termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia. W podobny sposób interpretuje cyt. art. 118 ust. 1a Sąd Najwyższy. W jego orzecznictwie przyjmuje się bowiem, że do wyłączenia obowiązku wypłaty odsetek nie jest wystarczające wykazanie, że organ rentowy nie ponosi winy w powstaniu opóźnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 2004 r., II UK 485/03, OSNP 2005, Nr 10, poz. 147). W wyroku z 25 stycznia 2005 r., I UK 159/04 (OSNP 2005, Nr 19, poz. 308), Sąd Najwyższy przyjął, że wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, zwłaszcza gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy podniósł też, że wówczas, gdy organ rentowy w chwili wydania zaskarżonej decyzji miał wszystkie potrzebne dane pozwalające na wydanie decyzji zgodnej z prawem, a po stronie ubezpieczonego nie występował obowiązek wykazania żadnych innych okoliczności uzasadniających jego wnioski, to dla obowiązku zapłaty odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia nie mogą mieć znaczenia okoliczności dotyczące przebiegu postępowania sądowego, zwłaszcza gdy w tym postępowaniu nie ustalono żadnych nowych przesłanek wypłaty świadczenia, których wykazanie ciążyło na ubezpieczonym, a które nie były znane (nie mogły być znane) organowi rentowemu. W uzasadnieniu wyroku z 21 czerwca 2012 r. w sprawie III UK 110/11 Sąd Najwyższy wywodził, iż w celu ustalenia, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie spowodowane błędem w ustaleniach faktycznych, konieczne jest wykazanie, że w przepisany termin ZUS nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia. W takiej sytuacji Sąd Najwyższy podkreślił jednak konieczność uwzględnienia tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08, OSNP 2010, nr 23-24, poz. 293).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, trzeba podkreślić, że Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił, ustalony w oparciu o akta sprawy VIII U 939/12, stan faktyczny. Co warte zauważenia, wnioskodawca miał prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy przez długi okres - począwszy od 2001 r. do 30 czerwca 2011r. i lekarz orzecznik w dniu 13 lipca 2011r. uznał wnioskodawcę za osobę nadal częściowo i trwale niezdolną do pracy (od orzeczenia ZUS zgłosił zarzut wadliwości). Jak wynika przy tym z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego z 28 maja 2013 r., III AUa 1459/12, za podstawę rozstrzygnięcia przyjęto opinię biegłej psychiatry J. K.. Wbrew twierdzeniom organu rentowego, Sąd Apelacyjny nie orzekał w oparciu o nowe dowody, a jedynie dopuścił dowód z ustnej uzupełniającej opinii biegłej psychiatry, której opinia była podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego ustalającego dalszą częściową niezdolność wnioskodawcy do pracy. Opinia ta wydana na etapie postępowania przed sądem pierwszej instancji stanowiła wystarczający materiał dowodowy do ustalenia dalszej niezdolności do pracy, a jej uzupełnienie na etapie postępowania apelacyjnego miało na celu jedynie uściślenie czy uporządkowanie niektórych istotnych w sprawie okoliczności. Biegła wyjaśniła m.in. wątpliwości ZUS, że rozpoznane u wnioskodawcy zaburzenia depresyjne nie były reakcją na śmierć matki, tylko mają charakter długotrwały i nawracający, co znajduje potwierdzenie w dokumentacji medycznej. Dodatkowo ZUS kwestionował ustalenie trwałości częściowej niezdolności do pracy, a okoliczność ta jest bez znaczenia w niniejszej sprawie. Powołane wyżej uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego i przedstawiona w nim opinia biegłej psychiatry przeczą zarzutom apelującego, że ostateczne ustalenie stanu faktycznego nastąpiło dopiero na etapie postępowania przed Sądem Apelacyjnym. Biegła w opinii ustnej w całości potwierdziła swoją wcześniejszą ocenę stanu zdrowia wnioskodawcy i wnioski co do jego częściowej niezdolności do pracy, które wynikały

z opinii pisemnej – głównej i uzupełniającej , wydanych na etapie postępowania przed sądem pierwszej instancji. Szczegółowo wyjaśniła przy tym , jakie dokumenty medyczne miały decydujące znaczenie dla ustalenia częściowej niezdolności do pracy, w szczególności wskazała na te, które świadczą o długotrwałym i nawracającym charakterze zaburzeń depresyjnych (co kwestionował ZUS). Odniosła się też do zaobserwowanych u badanego tendencji agrawacyjnych (kolejna okoliczność podnoszona przez ZUS). Biegła podkreśliła, że objawiają się one brakiem pełnego krytycyzmu względem własnego stanu zdrowia, jednakże są też związane z rzeczywistymi schorzeniami i ograniczeniami sprawności organizmu. W rezultacie ustna uzupełniająca opinia biegłej psychiatry, wydana na etapie postępowania apelacyjnego, nie wskazuje na pojawienie się jakichkolwiek nowych okoliczności dotyczących stanu zdrowia wnioskodawcy, które nie byłyby znane organowi rentowemu. A zatem prawidłowo wywiódł sąd pierwszej instancji, że najpóźniej na datę wyrokowania o zmianie zaskarżonej decyzji przez Sąd Okręgowy w dniu 18 lipca 2012r. ZUS dysponował pełnym materiałem umożliwiającym prawidłową ocenę stanu zdrowia wnioskodawcy i przyznanie mu świadczenia.

Tym samym wyrok Sądu I instancji odpowiada prawu, a wniesiona apelacja, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Przewodnicząca: Sędziowie :